

[M. Simonsen.]

tig og mere passende til Formaalet end efter den hidtidige ganske meningsløse Ordning.

Saa har jeg en lille Henstilling, det bliver nærmest til den højtærede Landbrugsminister. Jeg vil bede ham om at interessere sig for en Sag, jeg er ikke rigtig klar over, paa hvilken Maade det kan lade sig gøre, men jeg har den Opfattelse, at der nok vil kunne gøres noget i den Retning, som jeg tænker paa, hvis Ministeriet vil se med Velvillie paa Sagen.

Det drejer sig om Bedøvelse af Slagtedyr. Under Slagtning udøves der meget Dyrplageri her i Landet, og da i særlig Grad paa Andelssvineslagterierne. Ved Dyrplageri forstaaer jeg Lidelser, der unødigt paaføres Dyrene. Omkring paa Andelsslagterierne foregaar Slagtningen paa den gammeldags Maade, at Svinene ganske simpelt levende hejses op i det ene Ben, faar en Kniv stukket i Bringeh, og saa kan de hænge og forbløde — og efter sagkyndiges Udsagn kan der gaa 4—5—6 Minutter, før Øjnene brister.

Jeg kan ikke komme bort fra, at det er Dyrplageri, og ganske unødigt Dyrplageri. Alle offentlige Slagtehuse har indført Bedøvelse før Slagtningen ved Hjælp af mekaniske Skydeapparater, som virker sikkert og let og er praktiske og billige. Kommunalbestyrelserne og Byernes Befolkning har ikke noget Sted villet finde sig i dette Dyrplageri og har forlangt og gennem Kommunalraadene faaet paabudt, at Bedøvelse skal finde Sted.

Enkelte Lande har ligefrem ad lovmæssig Vej gennemført en saadan Bedøvelse, og sidst har Norges Odelsting vedtaget en Lov, som paabyder Bedøvelse af alle Slagtedyr og Tam-Rener. Saa vidt er vi endnu ikke kommet her i Landet, og det er i højeste Grad beklageligt, men jeg er af den Formening, at det er Andelsslagteriernes Skyld, og det maa formodentlig være paa Grund af de Par Øre, det kan koste at bedøve et Svin, før det faar Kniven stukket ind og vredet rundt i Bringeh.

Jeg kan ikke forstaa, at Andelsslagterierne bliver ved med dette Dyrplageri og ikke vil vise Dyrene den Barmhertighed, som det er paa mekanisk Maade at bedøve dem før Slagtningen, hvorved de vilde undgaa megen Lidelse. Hvis Andelsslagterierne vilde, kunde det let gennemføres ved Lov, men det er efter min Mening dem, der holder igen. I al Almindelighed er Landbrugerne meget ømme over

og gode ved deres Dyr, og jeg kan ikke forstaa, at de vil gaa rundt med Bevidstheden om, at naar de afleverer deres Dyr til Andelsslagterierne, skal disse gennem denne unødvendige Smerte; men det hænger formodentlig sammen med, at Landboerne og Andelshaverne knapt nok har tænkt over Spørgsmaalet eller ved, hvorledes det hænger sammen.

Jeg vil derfor gerne bede den højtærede Landbrugsminister om at interessere sig for denne Sag, saaledes at vi her i Landet kan faa indført Bedøvelse af Slagtedyr, ligesom det nu finder Sted paa alle Slagtehuse, og komme bort fra den gamle barbariske, dyrplageriske Slagtemaade paa Andelsslagterierne og de private Slagtesteder, hvor den endnu foregaar.

Jeg vil gerne med et Par Ord føje min anbefaling til et Andragende fra „Stefanshjemmet“ i Aarhus om et lille Bidrag til Udvidelse af dette Hjem, hvorved der kunde blive Plads til 30—40 Kvinder. Det er ikke Ministrenes Sympati, jeg appellerer til, den er jeg paa Forhaand sikker paa, men jeg vil gerne, ligesom en tidligere Taler har gjort, henlede Opmærksomheden hos ærede Medlemmer her i Tinget og i Finansudvalget paa dette Andragende, der ganske vist er kommet lidt for sent, saa sent, at der ikke har kunnet optages nogen Bevilling paa Finansloven.

„Stefanshjemmet“ i Aarhus modtager de mest hjælpeløse og ulykkelige, som findes, nemlig kronisk syge og Epileptikere, og da der nu er lige saa stor Trang til et Hjem for Kvinder med disse Sygdomme, vil „Stefanshjemmet“s Ledelse søge at iværksætte en Udvidelse. Man kan kun nære den største Sympati for Indremissions Arbejde og Offervillighed paa dette Omraade, og det fortjener efter min Mening den største Paaskønnelse, at Hjemmet nu, da de har 36 af disse Stakler, vil bringe et stort Offer for at skaffe Plads til et lignende Antal Kvinder; Pladser, som der er meget stærk Efterspørgsel efter.

Det burde i Virkeligheden være Statens Opgave at sørge for disse stakkels Mennesker, som ikke er egnede til at være i et Privathjem, da de ikke dør kan faa den forsvarlige Pleje. Disse syge kommer ofte fra meget smaa og fattige Hjem, men det kan ikke gennemføres i Øjeblikket at faa Staten til at løse denne Opgave. Dertil er der sikkert et Stykke Vej frem endnu. Men man kan naa et meget langt Stykke frem ad Vejen ved at imødekomme det Andragende, som nu ligger her.

Der kan ingen Konsekvenser komme